

Egry Artúr
kilenc dal a gát utcából

(egyik a másikat)

mint lapok a könyvben összevarrva
 egymást óvva de el is takarva
 őre és foglya e feszes rendnek
 helyükön mind-mind értelmet nyernek
 mert nincsen egyik nélkül a másik
 rész az egész ha egy is hiányzik
 így feszül ránk a kiosztott világ
 gúzsba kötve egyik a másikat

(feszül a felszínen)

hajamba túr a víz a test lebeg
 úszik az égi lény és szendereg
 csillog fölöttem az éj paplana
 távolban csillagok úsznak haza
 hullámot vet idő és végtelen
 a sejtelem is itt úszik velem
 mily' lomha mélyen ős átok pihen
 csak ül a csend feszül a felszínen

(dűnék)

alig simulnak parthoz a dűnék
 éjsötétben mindenfelé tűz ég
 meztéláb állsz zöld színű a homok
 vízen – titokban – járni tanulok
 Lisszabonból tértem haza éjjel
 tárgyak a konyhában szerteséjjel
 csészében kávém bambán méreget
 hinni vágyom hét-szívű lényeged

(mégis elpirul)

repkény tör át néma téglafalon
 sebeimet mindig elkaparom
 népség követel rázza az öklét
 zárva a menny – naplopó öröklét
 simlis a sáska-felhő ami rág
 elpusztulunk mi mind mi ősi fák
 az ég és Isten mégis elpirul
 ég az erdő és izzó füstbe fúl

(acéltücsök)

acéltücskön matat a martinász
 rumot vedel az idült cethalász
 családot nevel ki reménnyel él
 csekély az isten és épphogy a bér
 láng bogot vet ma a karvaly tőke
 migránstáborokkal a jövőbe'
 árasztva ránk földünkre az arab
 európa napról napra vadabb!

(vigyázd a lányt)

vigyázd a lányt ha utcán átköszön
 cipőd fűzőjét gonddal megkötöm
 békéd ma van – megdicsér az Isten
 jövőd a szebb eltöri gerincem
 csak simogasd a holdad a napod
 amíg lehet kísérjen angyalod
 ölni szeretnél? – húsevő virág
 múltó vágyadon óriás csiga rág

(delikát)

kimért idő odvában hol lakom
 párás este susog át a falon
 melegen üt rám a városi nyár
 nyolc múlt koccan szemben a kocsigyár
 bableves fő lenn vágyam oda van
 – a gyomrom üres – lelkem óarany
 vacsora-csillag dúdol fizikát
 az éj vásznát üstökös szeli át

(pórázon)

a pénz világa köztünk rejtve él
 lelke tiszta ing szinte hófehér
 kilóra vesz meg életet halált
 – pórázon tartja gazdaállatát
 szorul a szolgálta álmában öklöz
 magát hiába köti a röghöz
 de ráébred – így vagy úgy – egyedül
 mind meghal az kit kínnal anya szül

(szolgállak)

kinéz ki ablakán mindent belát
 túlhan tizenkét fáradt almafák
 rühes kilencven év francos átok
 te és én vágyjuk a szabadságot
 rám se néz a tó tükre még remeg
 ne félj ringatlak itt vagyok veled
 hűvös bölcs vized újra én iszom
 szolgállak mint testet a szívizom

